Reformēto baznīcu nacionālo koncilu akti, lēmumi, dekrēti un kanoni
FRANČU REFORMĒTAJĀS Draudzēs,
LONDONA 1692. g.

SYNODICON in Gallia Reformata
Acts Decisions Decrees and Canons of National Concils of the
REFORMED CHURCHES in FRANCE
LONDON 1692

(Fragmenti)

[Veltījums]
Augsti godājamam William Bedfordas grāfam, ...

Zīmogi kā ģērboņi ir sava veida hieroglifi piktogrammas.
Šai Pjēmontas ieleju Mātes baznīcai (kur mūsu svētā ticība (Reliģija) bija saglabāta tās spēkā un šķīstībā, cauri visai melnajai *pāvestiešu* māņticību un elkdievību naktij) par kopīgo zīmogu (zīmi) bija, - zelta svečturī degoša svece, savus godības starus raidot tintes melnā, biezā tumsībā.
Tā ir neapstrīdama patiesība, ka lielākā daļa Eiropas nācijas viņu priekšā ir tiem parādā, par Jēzus Kristus svētītā Evaņģēlija [saldo] zināšanu, kurš tagad to vidū mirdz tās visaugstākajā godībā. Slavenais Lionas Valdo viņiem bija tuvs kaimiņš un no tiem saņēma viņa visizcilākās instrukcijas (mācību?) un ar tām kopā Dzīvības Grāmatu- Svēto Bībeli. Un Lollards, šis slavenai sludinātājs Anglijā (pēc kura tika nosaukti Dieva svētie un martīri (asins liecinieki) ar mums četrsimt gadus atpakaļ) bija viens no viņu Barbām- sludinātājiem, mācītājiem.
...
London 1691/2
John Quick

---
1. daļa
Reliģiju stāvoklis Francijā pirms Reformācijas

1. Reliģija Eiropā īsi pirms Reformācijas bija vispārēji pārņemta ar elkdievību, māņticību, neziņu un neprātu. Lielākā daļa priesteru nejautāja “Kur ir Dievs?” un tie kuriem būtu jāmāca Dieva Likums nepazina Viņu. Arī gani grēkoja pret Viņu; un pravieši pravietoja ar Baalu. Tur bija cilvēki it kā priesteri- muļķīgi, rupji, izlaidīgi.
2. Šajā drūmajā stāvoklī izlauzās Dieva suverēnā žēlastība, kā saule no tumšiem padebešiem pār Francijas karalisti visizcilākajā veidā, to apmeklējot vispirmām kārtām pirms citām Eiropas nācijām, ar Jēzus Kristus glābjošu zināšanu (vēsti) – diena, kas uzausa no

augšienes. Tajā tika sludināta un publicēta Kristīgās doktrīnas patiesība un šķīstums (Dieva lielā pavēle atjaunot grēcīgas nācijas no antikrista piesārņojumiem). Eņģeļi, it kā no debesīm, svēti vīri un Dieva sūtņi, nāca lidodami ar mazu grāmatiņu rokās, (...) šīs karalistes pilsētās un skaļi sauca iedzīvotājiem lai atgriežas no visām savām apgrēcībām, aizgriežas prom no visām savām elkdievībām, māņticībām, pret-reliģiskām rīcībām, lai bītos un kalpotu Dievam tikai caur Jēzu Kristu- vienīgo starpnieku starp Dievu un cilvēku. Tas tika darīts pirmkārt ar slaveno Reformācijas trompeti svētīto Valdo no Lionas, kurš esot kaimiņš Valdensiešiem, 1160.g. saņēma no tiem svēto Bībeli un mūžīgās Dzīvības un Glābšanas doktrīnu (Mācību), kas ir bijusi saglabāta viņu ielejās no "neatminamiem laikiem, jā, kā teica *freiers*- mūks Reynerius,- no pašām apustuļu dienām.

3. Tomēr viņš nebija viens šajā kalpošanā: Kungs pacēla un nosūtīja daudzus citus strādniekus, lai strādātu Viņa vīna dārzā un ievāktu dārgo dvēseļu ražu, lauki ir jau gatavi. Tas ir patiesi, ka *pāvestiešu* priesteri un prelāti, tāpat kā visa anti-kristīgā pasaule, ar tiem rīkojās vis-nejaukākā veidā, ar nežēlīgāko attieksmi. Jo šie gudrie vīri cilvēku starpā, kuriem bija prasmes un sapratne Dieva vīzijās, un kuri pamācīja daudzus, to darīja atbilstoši Rakstu pravietojumiem, tie krita no zobena, no liesmām, apcietinājumā un par laupījumu daudzas dienas; Viņu vidū bija Jozefs, Valdo skolnieks, kurš sludināja Languadekā, Arnold Hor, kurš sludināja Albi, un Lollards (pēc kura vārda nosaukti evaņģēlija skolotāji šeit Anglijā) tie, kas dzīvoja kā dedzīgi sludinātāji, tā arī mira kā visuzticamākie martīri (asins liecinieki), apzīmogojot Kristus Patiesību ar savām sirds asinīm, kā arī darīja daudzi tūkstoši viņu sekotāji.

4. Lai iznīcinātu herētiķus (kā viņi toreiz nodēvēja) [*manehiāņus glg*] pāvests Innocents III izsludināja Krusta karu, dāvājot pilnīgu grēku atlaišanu visiem, kuri dotos šajā svētajā karā un tos (herētiķus) iznīcinātu. Lieli karaļi, spēcīgi prinči, cēli kungi, visi tika aicināti, norīkoti un stimulēti tos (herētiķus) vajāt; un viņu nevērīgas attieksmes gadījumā (pret vajāšanām) tie paši tika pieskaitīti to atbalstītājiem un labvēļiem, un tika pakļauti pāvesta ekskomunikāciju zibeņiem; - tiem tika atņemti viņu kroņi, karalistes, valstis un dzīvības. Tādi bija Aragonas karalis, Tulūzas, Beziers, Karkasones grāfi, kuri visi tika šīs milzīgās armijas, kas pret tiem bija savākta, satriekti. Viņi un neskaitāms daudzums viņu pavalstnieki un pakļautie kopā ar viņiem, tika krusta karu svētceļotāju nokauti un iznīcināti vis-nežēlīgākajā veidā.

5. Tomēr neskatoties uz visu krusta karotāju slepkavībām, slaktiņiem un vis-barbariskākajām *nabaga* Albigenziešu un Valdensiešu vajāšanām, Patiesība netika totāli iznīcināta,- tā bija apspiesta, bet netika iznīcināta. Tā pat kā uguns saglabājas zem pelniem, pēc laika tas izlaužas atkal ar spēcīgu liesmu. Tās skolotāji bija miruši, bet Patiesība dzīvoja, tā glabājās šo martīru bērnu sirdīs, kuri aizlūdza (nopūtās) pēc Reformācijas. Eiropas tautās pēc tās, īpaši Francijā, bija ļoti liela ilgošanās. Pāvesta vara bija iekrampējusies šajā karalistē ar pragmātiskām sankcijām. Parīzes augusta parlaments tās ierobežoja. ... Kad, Franča I laikā šajā karalistē, mācība atjaunojās, Reformācijai šeit bija augšāmcelšanās. Dievbijīgi un labi cilvēki dedzīgi to vēlējās un sludināja tās nepieciešamību. William Brissonnet, Meaux bīskaps, to veicināja savā diacēzē. James Faber dzimis Etaples, Pikardijā, augsti mācīts vīrs ar dievišķu dzīvi, smagi pie tā strādāja. Reformācijas ausmā

Evaņģēlija doktrīna (mācība) tika uzņemta no vairākām *augstdzimušām* personām, Margaret Valois, Navarres karaliene, Francijas karaļa māsa, tika asinskāru prelātu apsūdzēta viņa karaliskā brāļa priekšā. Viņa patiesi bija patvērums Dieva bēgļiem, patvērums no vētras un slēpnis negaisā. Viņas namā Fabers, tad jau simts gadu vecs, bija dievišķā sarunā ar karalieni vakariņu laikā, kad viņš aizgāja mūžībā. Luters, dievišķais vēstnesis, izplatīja Evaņģēliju Vācijā, Cvinglijs gadu pirms viņa, neko par viņu nezinot, vai kādas sarakstes ar viņu, skaļi sludināja pret indulgencēm un uzsāka Reformāciju Šveicē. Neilgu laiku pēc tam Dievs aicināja Kalvinu par tās (Reformācijas) brīnišķīgu instrumentu Francijā. Tas piederēja tam Kungam un viņa kalpošanas biedri, neskatoties uz visām pāvesta dusmām un niknumu pret tiem šajā lielajā darbā, tā ka visa karaliste ir izgaismota un savaldzināta ar to, un daudzi visievērojamākie padomdevēji Parīzes parlamentā, apliecina tikai (vienīgi) Evaņģēliju, un to paša karaļa Henrija II priekšā, neskatoties uz goda, īpašumu un dzīvības zaudējumu. Tas beidzot nokļuva galmā, vis-augst-dzimušāko personu starpā. Daudzi aristokrāti un arī kādi kroņa prinči uzdrošinājās to apliecināt atklāti. Asins liecinieku asinis ir draudzes sēkla- tāpat kā senajā Izraēlā, tā arī tagad , jo vairāk Evaņģēlija sludinātāji ir apspiesti un vajāti, jo vairāk tie pieaug un pavairojas.

... ...